

Jeusov krst – leto C

Jezusov krst

Ker pa je ljudstvo živelo v pričakovanju in so se v srcu vsi spraševali o Janezu, če ni morda on Mesija, je Janez vsem odgovoril: »Jaz vas krščujem v vodi, pride pa močnejši od mene, kateremu nisem vreden odvezati jermenov njegovih sandal; on vas bo krstil v Svetem Duhu in ognju. Velnico ima v roki, da bo počistil svoje mlatišče in spravil žito v svojo kaščo, pleve pa sežgal z neugasljivim ognjem.« Tako je torej še z mnogimi drugimi opomini oznanjal ljudem dobro novico. Ko pa je grajal tudi četrtnega oblastnika Heroda zaradi Herodiade, žene njegovega brata, in zaradi vsega hudega, kar je Herod storil, je on vsemu dodal še to, da je Janeza vrgel v ječo. Ko je vse ljudstvo prejemalo krst in je bil tudi Jezus krščen ter je molil, se je odprlo nebo. Sveti Duh je prišel nadenj v telesni podobi kakor golob in zaslišal se je glas iz neba: »Ti si moj ljubljeni Sin, nad teboj imam veselje.« Lk 3,15-22

Krstu sledi delovanje!

Tokrat me je ob Jezusovem krstu prešinila misel: Jezus je bil deležen samo enega zakramenta, a so bili potem sadovi občutni. Kristjani jih kar kopičimo, pozitivne posledice pa moramo običajno iskati z lučjo. Kako to? Ali pa še boljše, kje pa naj bi se poznali sledovi naših zakramentov? Preden se spustimo v razmislek pogledjmo, kaj pravi Wikipedija o zakramentih:

Rimskokatoliška cerkev pozna naslednjih sedem svetih zakramentov, ki so razvrščeni v tri skupine:

Zakramenti uvajanja:

1. sveti krst
2. sveta evharistija
3. sveta birma

Zakramenta ozdravljanja:

4. sveta pokora
5. sveto bolniško maziljenje

Zakramenta služenja:

6. sveto mašniško posvečenje
7. sveti zakon

Po tej preprosti logiki, bi lahko rekli, da nas prvi trije zakramenti vabijo v odnos z Bogom. Krst je prvo dejanje našega odnosa, kjer tako Bog kot tudi krščenec (oz. njegovi starši) potrjujeta željo po odnosu. Bog nad vsakim od nas izraža veselje in nas vabi v zavezo. Sveta evharistija tj. sveta maša in prejetje sv. obhajila ta odnos pogloblja in utrjuje. Sveta birma pa našo odločitev za Boga potrdi.

Zakramenta ozdravljanja sta potrebna zaradi naše grešnosti in krhkosti. Spoved v nas vedno ozdravlja rane greha in nas vrača v odnos, ki ga je greh ranil. Maziljenje pa daje zgubljeno upanje in premaguje strah pred našo nemočjo.

Zakramentom služenja bi dostikrat lahko rekli poslednji zakramenti, ker se po posvečenju in poroki pogosto zgodi, da od tam naprej ne gremo več. Dejansko pa sta to zakramenta, ko bi se po njima naše služenje moralo resnično razcveteti.

Jezus se je s krstom zavedal tega, da je ljubljen, da je brez Očeta krhek in da je poklican, da izpolni Očetovo voljo. Prav je, da se ob tem sami ustavimo in premislimo, če je tudi z nami tako. Ker po mnogih cerkvah v letu vere molimo Molitev za novo evangelizacijo, predlagam, da jo na tem mestu premislimo. Ob pogledu nanjo se mi utrne misel: Mar ne prosimo za nekaj, kar bi morali živeti? Zakaj temu pravimo nova evangelizacija, če pa je to naša zaveza dana že s samim krstom? Smo mogoče zaspali, prespali lep čas in se prebujamo z medlo zavestjo, da smo vse to že nekje obljubili? Poglejmo:

Hvala ti, dobri Oče, da te poznamo in se lahko zbiramo v Jezusovem imenu. Prosimo te, poživi nam vero, da bo postala globoko prepričanje in resnična moč, ki izhaja iz osebnega srečanja z Jezusom Kristusom.

Če nisem v odnosu s tistim, v katerem sem krščen, niti ne morem govoriti o veri. Recimo preprosto: *Bog naj se zavem svojega krsta!*

Daj nam, dobri Oče, da bomo živeli v poslušnosti Svetemu Duhu.

Komu pa naj bom poslušen, če ne Svetemu Duhu? Saj obstajata samo dva: Bog in hudič, Sveti Duh in hudi duh. *Gospod, naj poslušam tvojega Duha in se v tvoji moči varujem hudega duha!*

Naj zvesto hodimo za Kristusom, navdušeno in vztrajno odgovarjamo na Božjo besedo in hvaležno uživamo kruh življenja.

Če bomo vztrajali v prvem in drugem, bo naša prošnje zelo preprosta: *Gospod, brez tebe ne moremo ničesar storiti, pomagaj nam po svojem kruhu in besedi!*

Dobri Oče, podpiraj z močjo Duha prizadevanje Cerkve za novo evangelizacijo in nas vodi, da bomo z besedo in s svojim življenjem našim sodobnikom oznanjali Kristusa. Jezusovi učenci naj se odlikujemo po ljubezni do ubogih in stiskanih, naj bomo solidarni s potrebnimi in velikodušni v delih usmiljenja, naj ne molčimo pred zlom in ne podležemo mikom prevladujoče miselnosti.

To kar nas Ti učiš, ni le za nas: *Naj tvojo ljubezen resnično zaživimo in jo prinašamo svetu, ki je žejen tvoje ljubezni!*

Po Marijinem zgledu naj v luči vere odkrivamo čudovita Božja dela; naj bomo pozorni na znamenja časov in postanemo znamenje prisotnosti Vstalega v svetu, da bomo z novim navdušenjem služili resnici, pravici in miru.

To prosimo po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Tvoja Mati Gospod, naj nam bo zgled čudovite poslušnosti in življenja v iskanju in služenju resnici. Naj bomo resnično tvoji in njeni otroci. Amen.

Ko takole gledam na molitev za novo evangelizacijo me postane sram. Zdi se da, prosimo za nekaj novega, ne da bi priznali, da že zdavnaj izrečenih obljub nismo izpolnili. Mogoče nam prav to manjka. Priznajmo, da vere ne živimo. Če jo bomo zaživel, bo vedno nova in bo prinašala tudi novo evangelizacijo.